

EEN LANGE WEG OP KORTE POOTJES

BILBAO

HUESCA

SARAGOSSA

TOLEDO

ANJE

GRANADA

Over de auteur:

Christos Yiannopoulos is in Griekenland geboren en verhuisde als kind naar Duitsland. Hij is een succesvol scenarioschrijver en onder het pseudoniem Thomas Christos schrijft hij kinderboeken. Hij woont in Düsseldorf en loopt graag met de honden langs de Rijn.

Christos Yiannopoulos

Een lange weg op korte pootjes

Vertaling Marrigje Dijkma

HarperCollins

© 2015 Bastei Lübbe AG, Köln
Oorspronkelijke titel: *Ziemlich beste Pfoten*
Vertaling: Marrigje Dijkema
Omslagontwerp: Kirstin Osenan
Bewerking: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © Tomas Rodriguez, Köln
Illustraties binnenwerk: © Norbert Höveler
Foto's binnenwerk: © Christos Yiannopoulos
(behalve pag. 1 midden en onder en pag. 8 © Tomas Rodriguez, Köln)
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 14104
NUR 402
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij Bastei Lübbe Taschenbuch, Köln, Germany.
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Man ontmoet hond met vrouw	9
En dan is Bonny weg...	14
...O bring back my Bonny to me...	19
Op naar het zuiden	29
Tom de dierenvriend	37
En toen waren er acht poten	41
Waar zijn jullie twee toch geweest?	45
Het eerste spoor	52
De witte duivel	63
Drie broers	68
Op volle zee	73
Er ontstaat een plan	79
Een klein abc van het uitlaten	84
Een bericht uit Spanje	95
Een e-mail van de andere kant van de wereld	105
Inspanning in plaats van hoogspanning	115
Spontaan naar Madrid	118
Maria Maria	131
Het raam naar de binnenplaats	141
Toledo, olé!	154
De Venus in de tuin	159
De verlaten hoeve	166

De legende van Bonny en Pippa	177
De johannieter	185
De kampeerreis	190
Een trouwe vriend	197
De hotdogs	204
De knappe Sven	216
Geen happy end?	231
Pas op: liefheb ende honden!	238

Man ontmoet hond met vrouw

Gek genoeg was een van de helden uit mijn kindertijd een superhond die Lassie heette. Ze sprong moedig door brandende hoepels en bracht gevaarlijke bankrovers en passant ten val. Het enige wat me aan Lassie stoorde was dat ze altijd het gezicht van haar baasje afleebberde.

Mijn puberteit was nog maar net begonnen, of mijn hondenverering kwam abrupt tot een eind. Ik begon me voor meisjes te interesseren, en toen was er geen plaats meer voor lebbberende superhonden, niet eens in mijn gedachten. Toen ik volwassen was, nam ik een kat die Lola heette en die in haar buurt geen honden kon velen, wat logisch is, omdat honden en katten als man en vrouw zijn, die zoals bekend van verschillende planeten komen. Hoewel Lola mij emotioneel kort hield en zich alleen maar liet aaien als ze tijd en zin had, had ik haar niet graag willen

missen. Of misschien hield ik juist daarom van haar. Ze had niet veel verzorging nodig; je hoefde haar niet uit te laten, en als ze nodig moest, zocht ze altijd de tuin van de burens op.

Toen Lola naar de kattenhemel ging, was het voorlopig afgelopen met huisdieren. Ik kon me zonder verdere katten prima redden en het zou absoluut nooit bij me zijn opgekomen om een hond te nemen.

Ook bij mijn werk als scenarioschrijver kwam ik aanvankelijk geen honden tegen. De producenten wezen er zelfs steeds op dat honden – kinderen overigens ook – tijdens het draaien duur en lastig zijn. Een gedresseerde hond kost minstens zoveel als een hoofdrolspeler, en daarom luidt een ongeschreven wet in deze branche: geen honden als je het kunt vermijden.

Ik kreeg dus de opdracht: geen honden het verhaal in schrijven! Toch schreef ik ooit een succesvolle televisiefilm over een sint-bernardshond die Felix heette, maar deze hond had, zoals alle superhonden op radio en tv, niets met de realiteit te maken. Felix kon motorrijden, sprong over daken alsof hij een eekhoortje was, en had een IQ waarbij dat van Albert Einstein verbleekte.

Natuurlijk was het me destijds bij het schrijven al duidelijk dat Felix niets gemeen had met een echte hond. Hoewel ik eigenlijk helemaal niet bekend was met honden, dacht ik toch te weten hoe echte honden in elkaar zaten. Ze keken je met grote ogen aan als ze eten wilden, deden niets liever dan bevelen ontvangen en hadden geen enkele individuele eigenschap.

Ik geef toe dat mijn opvattingen over honden vol vooroordelen zaten.

Ondanks alles zou ik met honden te maken krijgen, en dat had weer te maken met een charmante vrouw die Ellen heette. Ze was advocate, moeder van een knappe, bijdehante zestienjarige dochter, en ze bezat een klein hondje, Bonny genaamd.

Ik herinner me nog precies mijn eerste (onvrijwillige) ontmoeting met Bonny. Het was op een zaterdag, en ik had met Ellen, die ik kort daarvoor had leren kennen, afgesproken om samen te gaan wandelen. Toen ze de parkeerplaats op draaide, vloog ik haar tegemoet en hield als een echte gentleman het portier voor haar open.

Verrassing: op de passagiersstoel zat een klein bruin hondje, dat achter haar aan naar buiten stormde. Hij zag eruit als een mix van een vos en een teddybeer met hangoren. Later hoorde ik van Ellen dat het ging om een kruising tussen een terriër en een corgi. Noodgedwongen ging ik op mijn hurken zitten en stak hem mijn hand toe om die te laten besnuffelen, maar wat deed hij? Precies, enthousiast likte hij met zijn natte tong een keer dwars over mijn gezicht. De dag was voor mij eigenlijk al bedorven, maar toen hoorde ik Ellen zeggen: ‘Bonny mag je wel!’ Ik lachte als een boer die kiespijn heeft en deed er het zwijgen toe.

‘Ik weet dat je geen hondenvriend bent, dat heb ik direct gemerkt. Daarom ben ik zo blij dat je toch met me afspreekt,’ prees ze.

Ik hees de witte vlag, omdat ik wist: zonder Bonny geen Ellen. Maar ik had nog een vraag. ‘Je bent toch niet van plan een tweede hond te nemen, hè?’ informeerde ik.

‘Welnee,’ antwoordde Ellen, en er viel me een steen van het

hart. Met één hond, en dan ook nog zo'n miezerig geval, zou ik wel leren omgaan.

Niets stond onze relatie in de weg, ook omdat mijn dertienjarige zoon Konstantin goed overweg kon met Ellens dochter Sophie. Ook had hij al gauw een lijntje naar Bonny, die zich graag door hem liet aanhalen.

In elk geval beviel de manier waarop Ellen haar hond behandelde me wel. Bonny at niet van een bord maar uit een bak, ze sliep ook niet op Ellens bed maar in een mand. Er bleef mij niets anders over dan te zorgen dat ik met het hondje overweg kon als ik bij Ellen was. Bonny had het fijn bij haar en haar dochter Sophie; ze woonden in een huis met een grote tuin.

Al snel stelde ik vast dat Bonny geen enkele overeenkomst met die superhond Lassie uit mijn kindertijd had en geen kunstjes kende – ze kon niet eens opzitten en pootjes geven. Het enige wat ze kon, was luieren en wel op de bank. Ze genoot van menselijke nabijheid, waarbij het geen rol speelde of daarin werd voorzien door een vreemde.

Als ik eerlijk ben, moet ik zeggen dat ik niet veel aandacht aan haar besteedde. Voor mij was Bonny het hondje van mijn partner, dat altijd in de buurt was als ik bij haar was. Ik had niets tegen haar, maar ik zou haar ook niet hebben gemist als ze er niet was geweest. Dat mijn liefde voor honden niet erg ontwikkeld was, wist Konstantin natuurlijk ook, die me graag met mijn gebrek aan enthousiasme mocht plagen. 'Papa, je kunt Bonny best aaien, hoor, ze bijt niet,' zei hij dan, als hij zag dat ik weer eens schroomde haar op schoot te nemen.

Maar voordat zich een mooie maar saaie vriendschap had

kunnen ontwikkelen, gebeurde het. Ellen moest onverwacht naar Gran Canaria omdat het dak van haar vakantiehuisje door een storm was verwoest. Aangezien ze zo gauw geen hondenpension kon vinden, nam ze Bonny mee.

En dan is Bonny weg

Op Gran Canaria kwam er nogal veel op Ellen af: aanvragen bij het bouw bureau indienen, telefoontjes met de verzekering plegen, geschikte werklui vinden, etc, etc. Bonny was overal bij. Toen alle werkzaamheden met succes waren afgehandeld, stond er niets meer in de weg om terug te vliegen. Ook Bonny verheugde zich op de terugreis. Met haar dichte vacht had ze het op Gran Canaria veel te warm, zodat zelfs de minste beweging een kwelling voor haar was.

‘Weet je wat, Bonny? Wij tweeën gaan eerst lekker tapas eten, en daarna rijden we naar het vliegveld. Wat vind je daarvan?’ Bonny blafte tevreden; ze wist dat ze nu naar huis gingen. Het hondje had namelijk gezien dat Ellen haar gewatteerde reistas tevoorschijn had gehaald – een feilloos teken dat de terugreis voor de deur stond. Een halfuur later parkeerde Ellen haar auto voor een tapasbar.

Toen ze uit de auto met airconditioning stapte, sloeg de hitte haar tegemoet, maar dat maakte haar niets uit omdat ze wist dat haar in Duitsland vies weer te wachten stond. En daarom wilde ze het nu, na die inspannende week, even leuk hebben met Bonny en op het terras van de bar met volle teugen van de zon genieten.

Helaas was daar geen plaats meer vrij, zodat ze genoeg moest nemen met een tafeltje op het trottoir. Maar dat vond ze niet zo erg, omdat de bar zich in een rustig zijstraatje bevond.

Zoals altijd maakte Bonny het zich gemakkelijk op haar dekentje onder de tafel, waar ze ging liggen wachten op het lekkers dat er vast voor haar zou overschieten. Zoals altijd was ze niet aangeliënd, ze zou immers nooit vrijwillig haar plekje verlaten. Ten eerste was ze veel te lui en ten tweede te afhankelijk om eigenmachtig uitstapjes naar de stad te ondernemen.

Terwijl Ellen er met een blik op de menukaart nog over piekerde welke tapas lekker waren maar niet te veel calorieën bevatten, toeterde er vlakbij een auto, waardoor ze opschrok. Ellen ergerde zich aan het lawaai en Bonny begon hard te blaffen. Er kwam een stoet langzaam rijdende auto's dichterbij. Kennelijk was er een gezelschap bruiloftgangers onderweg, aan de versierde carrosserieën te zien.

Waarom rijden ze niet over de hoofdstraat, dacht Ellen. Omdat ze wist hoe schrikachtig Bonny was probeerde ze het teefje te kalmeren, echter zonder succes. Haar kameraadje begon van opwinding te hijgen, haar fl poren wapperden heen en weer en

haar staart sloeg onrustig heen en weer. Meteen besepte Ellen dat Bonny gestrest was. 'Is goed Bonny, is zo voorbij!'

Maar helaas was er nog helemaal niets voorbij, want nu begonnen een paar bruiloftsgas en vuurwerk uit de rijdende auto's op straat te gooien, wat een hels kabaal veroorzaakte. Rook steeg op. Het hondje sprong overeind, compleet in paniek, en blafte als een gek. Daarbij trilde ze over haar hele lijfje alsof ze onder stroom stond.

Net toen Ellen Bonny op schoot probeerde te nemen, belandde er pal voor hun tafeltje een voetzoeker, die met een luide knal explodeerde. Instinctief dook Ellen weg, haar handen beschermend voor haar gezicht houdend. Op dat moment sloeg Bonny op de vlucht en schoot er als een raket vandoor! Ze rende de straat over, sloeg af naar de brede boulevard en liep slalomend door het drukke verkeer. Ellen, die er door de knal even als verlamd had bij gezeten, werd weer klaarwakker toen ze zag hoe haar kleine hondje ervandoor rende, helemaal van streek, zig-zaggend tussen de auto's door.

Ze werd overvallen door paniek. Haar hart sloeg over, het koude zweet stroomde langs haar rug en haar handen werden klam. Onmiddellijk sprong ze op en rende achter Bonny aan, wat met haar hoge hakken nog niet mee bleek te vallen. Bovendien had het hondje in haar angst een enorme snelheid aan de dag gelegd, waardoor het al gauw niet meer te zien was.

Ellen haastte zich over de drukke boulevard, totaal geen aandacht schenkend aan het verkeer. Automobilisten toeterden woedend naar haar, maar dat zou haar een zorg zijn. Ze moest